

1

NAD ARABSKÝM MOŘEM SOUČASNOST, PŘED OSMNÁCTI MĚSÍCI

„Nesmíte to nikomu říct,“ zašeptal Adam Carlton a pohledem přes rameno se ujistil, že ho nikdo neposlouchá. „Sem bych vás vůbec neměl brát.“

Lyla Dhawanová dobře věděla, že jeho dramatické gesto bylo jen pro efekt. V honosném zářivém salónu letadla s mahagonovými stolkami a pohovkami s reliéfním vzorem od Gucciho seděli totiž sami. Dvoupatrový Airbus A380 byl sice gigantický, a byl-li vybaven jako linkové letadlo, dokázal pojmout přes osm stovek lidí, ale v této jeho verzi jím teď cestovala necelá stovka. Většina si právě teď v luxusních barech na přídi vychutnávala proudem tekoucí šampaňské doplňované drahým kaviárem.

Lyla doteď nevěděla, čím se zařadila mezi tu hrstku šťastlivců pozvaných do soukromého letadla Xaviera Carltona, ale jedinečnou životní příležitost bez váhání popadla za pačesy. Nutnost neustálého odrážení pokusů o sblížení ze strany jednoho z miliardářových synů ji málem přiměla přehodnotit, jestli snad neudělala chybu, ovšem musela si přiznat, že jeho nabídka ji lákala.

„Chcete říct, že se můžeme jít podívat dolů do nákladního prostoru?“ zeptala se.

Carlton přikývl, dopil zbytek stoleté skotské ve sklenici, naklonil se k ní a svým britským přízvukem téměř zavrhl: „Viděla jste někdy Bugatti Chiron?“

Z pachu alkoholu v jeho dechu se Lyle málem zvedl žaludek. Zavrtěla hlavou.

„Nejrychlejší auto na světě,“ rozplýval se Carlton. „Mělo cenu tři miliony dolarů, ještě než jsem ho nechal pozlatit. Dovezl jsem si ho z Londýna, abych ho vyzkoušel na pouštních silnicích. Na projížďku vás samozřejmě vzít nemůžu, ale můžete se do něj posadit. Má potahy z té nejjemnější kůže, jakou jste kdy poznala.“

Lyla měla co dělat, aby neprotočila oči. Auta ji absolutně nezajímala a Carltonovo neustálé chvástání jí lezlo na nervy. Nevěděla ale, jestli ještě někdy dostane příležitost projít se po nákladním prostoru A380. Byla pilotka, v kalifornském San Jose nalétala přes šest set hodin v dvoumotorových vrtulových letadlech, takže podívat se dolů pro ni bylo něco jako dostat propustku do země Disneylandu. Jediné, co ji přimělo váhat, byla nutnost zůstat o samotě s tímhle otrapou.

„Tomu říkám lákavá nabídka,“ pronesla. „Možná by se tam rádi podívali i další hosté.“

Ne že by si s ním nedokázala poradit, kdyby začal být dotěrný. Byl malý a evidentně z formy a Lyla dovedla díky pravidelnému cvičení crossfitu zvednout mrtvým tahem sto kilo. Mnohem větší starosti jí dělalo, že ho urazí a připraví se tak o možnost spolupráce s firmou jeho otce.

Stejně jako všichni ostatní pasažéři na palubě tohoto extravagantního seznamovacího prostoru byla Lyla manažerka počítačové společnosti a cestovala do Dubaje na obchodní konferenci TechNext. Jako technologická ředitelka firmy Singular Solutions doufala, že jí konference pomůže rozšířit po světě přelomový software na rozpoznávání vzorů, který jejich firma vyvíjela. Dosud podepsali kontrakty za padesát milionů dolarů, ale Carltonova masivní mediální korporace Unlimited News International by mohla toto číslo jediným tahem pera zdvojnásobit.

Na Lylin návrh, že by s sebou mohli vzít další pasažéry, se Carlton zamračil a usadil se zpátky do sedadla.

„Jestli moje auto nechcete vidět, prostě mi ro řekněte,“ zavrčel.

„To ne, viděla bych ho moc ráda,“ odpověděla Lyla s úsměvem. Vstala a uhladila si sukni černých koktejlů. „Tak rychle! Než se někdo dozví, že dostávám soukromou exkurzi.“

Carlton se zazubil a skoro vyskočil na nohy. „Slibuju, že toho nebudete litovat. Ten Chiron je skoro stejně krásný jako vy.“

„Veďte mě, prosím.“

Dovedl ji k malému výtahu, oba se do něj vmáčkli a začali klesat. Carlton se na ni usmíval.

„Jste Američanka?“ zeptal se.

„Narodila jsem se a vyrůstala v Kalifornii. Ale oba rodiče pocházejí z Nového Dillí.“

„V Indii jsem byl mockrát. Otec má dům nedaleko Bombaje.“

„Ještě jsem mu nestihla ani poděkovat, že mě sem pozval.“

„Bohužel se sám nemohl zúčastnit. Musel řešit nějaké naléhavé záležitosti v Dubaji.“

Dveře výtahu se otevřely a Carlton provedl Lylu přes malé skladiště ke dveřím do hlavního nákladního prostoru. Při pohledu, který se jim naskytl, zůstala stát s otevřenou pusou.

Obrovský prostor byl prázdný.

Carlton několikrát zasípal, než se dal do křiku: „Kde je moje auto? Sám jsem dohlížel na jeho nakládání do letadla! Večer, než jsme odlétali z Anglie! Až přijdu na to, kdo –“

Vtom letadlo bez varování začalo střemhlav padat tak prudce, že se dvojice vznesa ke stropu nákladního prostoru. Tři metry nad podlahou chvíli zběsile tloukli rukama a nohama kolem sebe. Pak se letadlo náhle ustálilo a oni prudce dopadli zpátky na podlahu.

Lyla přistála na kovové ploše, ale Carlton takové štěstí neměl. Udeřil hlavou do odhaleného kovového sloupu, který měl držet na místě jeho auto.

Vyskočila na nohy a vrhla se k němu. Z hlavy mu crčela krev. Byl v bezvědomí, ale dýchal.

Lyla se rozběhla k malému skladišti a horečně se prohrabala tamními věcmi, až našla několik látkových ručníků, se kterými se vrátila do nákladního prostoru. Dvěma Carltonovi vypodložila hlavu a třetí mu přitiskla na ránu.

Křičet o pomoc bylo marné. Prostor byl tak odlehlý, že ji nemohl nikdo slyšet. Musí ho tu nechat samotného a doběhnout pro pomoc.

Vrátila se k výtahu a nekonečně dlouho čekala, až zase přijede. Cesta vzhůru ledovým prostorem trvala celou věčnost.

Jakmile byla zpátky na hlavní palubě, vyrazila sprintem přes zářový salón kolem konferenčního sálu do klavírního baru, kde panovalo znepokojivé ticho. Když zjistila proč, zalapala po dechu.

Všichni pasažéři seděli a měli obličejy zakryté kyslíkovými maskami. Byli bezvládně zhroutilí v sedadlech a měli zavřené oči.

Lyla v hrůze přistoupila k nejbližší ženě. Přiložila jí prst na hrdlo a úlevou si oddechla, když ucítila pulz. Zkusila ještě dva další. Navzdory bezvědomí byli naživu.

Už už začínala podléhat panice, když ji napadlo, že to všechno mohl způsobit prudký pokles tlaku, který by vysvětloval i ten náhlý propad letadla.

Pak tu myšlenku ale rychle zavrhla. I kdyby se objevila trhлина v trupu někde v horním patře letadla, okamžitě by cítila ledový vzduch zvenčí, a navíc by pár vteřin po příchodu na hlavní palubu sama omdlela.

Prošla další dvě místnosti a čekal ji v nich stejně děsivý pohled: všichni pasažéři i posádka v maskách a v bezvědomí.

Ve velkých dopravních letadlech se Lyla příliš nevyznala. Létání pro ni bylo jen koníčkem – její jedinou zálibou – a šancí utéct aspoň na pár hodin týdně před pracovním stresem na místo, kde ji nezastihnou pracovní e-maily. A co víc, nemohla se jí tam dovolat ani matka, aby ji zahrnovala výčitkami, že ani ve svém pokročilém věku jedenatřiceti let pořád nemá manžela.

Věděla prakticky o všem, co se mohlo pokazit v dvoumotorové Cessně Corsair, ale Airbus byl samozřejmě mnohem složitější stroj. Mohlo se třeba stát něco s kyslíkovým systémem, ale neměla ponětí, co by to mohlo být. Zajímavější jí připadala otázka, proč mají vůbec všichni nasazené masky, když je v letadle dýchatelný vzduch.

Lyla se podívala z okna. Uviděla slunce prosvítající přes řídké mraky a dole klidnou vodní hladinu, i když se měli po celý let držet nad saúdskoarabskou pouští. Nacházeli se mimo signál běžných mobilních telefonů a šance, že by na palubě narazila na satelitní telefon, byla mizivá. Musela se dostat do kokpitu. Jestli piloti používají stejný kyslíkový systém, možná jsou taky v bezvědomí, ale mohla by vyslat tísňový signál a zajistit si pomoc od někoho na zemi. Sama s takovým letadlem přistát neuměla, ale ovládání bylo dnes tak automatizované, že s pomocí leteckého dispečera v Dubaji by se jí mohlo podařit dostat letadlo bezpečně na zem.

Dveře kokpitu našla zavřené a zamčené. Na bušení nejdříve nikdo neodpovídal. Zoufale se pokusila dveře vypáčit, ale bylo to bez šance. Od teroristických útoků z 11. září se všechna letadla vyráběla se zesílenými dveřmi do kokpitu a zámky ovládanými piloty, aby se dovnitř nedostali teroristé. Zároveň to však znamenalo, že když se pilotům něco přihodilo, nikdo se k nim nedostal.

Lyla zkoumala dveře. Našla vedle nich klávesnici s červeným světýlkem a uvědomila si, že by cesta dovnitř přece jen mohla existovat. Vzpomínala si, že četla o tom, že existuje kód, se kterým se letušky můžou v případě nouze dostat do kokpitu, pokud to nezakážou zevnitř sami piloti, třeba právě při teroristickém útoku.

Takový kód přece musel být někde po ruce, aby se k němu v případě potřeby letušky rychle dostaly. Prohrabala se skříňkami s jídlem v přední uličce a našla tam, co hledala: kousek papíru s šestimístným číslem, nalepený zevnitř na dvířkách. Arabské písmo nad číslem nepřečetla, ale muselo to být ono.

Lyla vyfukala číslo do klávesnice a světýlko s pípnutím zezelenalo. S pocitem vítězství rozrazila dveře kokpitu.

Její radost však rázem vyprchala, když spatřila pilota zhrouceného v sedadle. V pravém spánku měl díрку od kulky.

Zato kopilot byl živý až moc. Lyla sebou trhla a instinktivně zvedla ruce, když se na ni otočil a namířil na ni malou pistolí.

„Kdo jste?“ zeptal se.

„Ni... nikdo,“ vykoktala. „Jen pasažérka. Lyla Dhawanová.“

„Odkud jste přišla?“

„Byla jsem v nákladním prostoru s Adamem Carltonem, když přišla ta turbulence.“

„Kde je?“

„Udeřil se do hlavy. Je vážně zraněný.“

„Jak jste se sem dostala?“

„Přístupový kód. Byl na kousku papíru.“

Vstal ze sedadla. „Ukažte.“

Celou cestu uličkou, než mu ukázala nalepený papírek, na ni mířil zbraní. Pak strhl papír z dvířek, zmačkal ho a strčil si ho do kapsy.

Pokynul jí pistolí, aby se s ním vrátila do kokpitu. Zavřel za sebou dveře, vrátil se na své místo a Lyle pokynul, aby se posadila na sklopné sedadlo.

„Připoutejte se,“ nařídil s pohledem upřeným na hodinky.

Lyla vzlykla úlevou. Nechystal se ji zabít. Zapnula si bezpečnostní pás.

„Teď si nasadte masku.“ Ukázal na masku, která visela přímo vedle ní.

Hlavou jí probleskla vzpomínka na všechny ty bezvědomé pasažéry. „Proč?“

Zvedl pistolí a zamířil jí na hlavu.

„Udělejte to.“

Neměla na výběr. Mrtvý pilot byl dostatečným důkazem, že ten člověk nebude váhat zmáčknout spoušť.

Nasadila si masku na obličej, ale pokusila se ji nechat co nejvolnější.

Kopilot se znovu podíval na hodinky a potom zpátky na ni. „Ne. Pevněji.“

Zdráhavě utáhla řemínky. V rádu vteřin se začala cítit jako opilá. V nouzovém kyslíkovém systému musel být nějaký omamný plyn.

„Proč tohle děláte?“ křikla do masky, ale kopilot už jí nevěnoval pozornost.

Podíval se doprava a jednou rukou si zaclonil oči. Vzápětí celý kokpit zaplavilo oslňující světlo.

Ihned nato pilot zatlačil ovládací páku dopředu. Obrovské letadlo zahájilo další střemhlavý sestup.

Lyla se pokusila odpoutat, aby tomu maniakovi zabránila všechny je zabít, ale její svaly už byly jako želé. Necítila prsty a mysl jí halil zmatený opar. Na okamžik

ji zaplavila naděje, že tohle všechno je jen zlý sen, že nic z toho se ve skutečnosti nestalo.

Pak se letadlo vynořilo z mraku a Lyla se podívala ven předními okny. Neviděla vůbec nebe. Jen oceán.

Letadlo padalo. A ona tomu nemohla nijak zabránit. Pak ji naštěstí pohltila milosrdná tma.